

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Michaely Bejčkové a soudců Ondřeje Mrákoty a Vojtěcha Šimíčka ve věci žalobkyně: **AUTODROM MOST a. s.**, Tvrzova 5, Most, zastoupené advokátem Mgr. Petrem Zachem, Na Petřínách 82, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 11. 3. 2024, čj. MV-53142-16/SO-2020, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 2. 2025, čj. 15 A 9/2024-40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyni **se vrací** soudní poplatek ve výši **5 000 Kč**, který jí bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou advokáta Mgr. Petra Zacha.

Odůvodnění:

[1] Magistrát města Most uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku a uložil jí pokutu ve výši 80 000 Kč. Žalobkyně se odvolala u Krajského úřadu Ústeckého kraje; ten odvolání vyhověl, rozhodnutí magistrátu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[2] Ministerstvo vnitra ovšem v přezkumném řízení shledalo, že rozhodnutí krajského úřadu bylo vydáno v rozporu s právními předpisy. Podle § 97 odst. 3 správního řádu rozhodlo tak, že rušící výrok krajského úřadu nahradilo svým výrokem, podle něhož se snižuje uložená pokuta (na 30 000 Kč) a ve zbytku se odvolání zamítá. Proti tomu podala žalobkyně rozklad, který ministr vnitra zamítl.

[3] Právě proti rozhodnutí ministra se žalobkyně bránila žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem. Ten však o žalobě nerozhodl. Věc postoupil Městskému soudu v Praze,

kteřý je podle § 7 odst. 2 s. ř. s. místně příslušný k přezkumu napadeného rozhodnutí. Krajský soud si byl vědom toho, že v minulosti už v obdobných věcech žalobkyně rozhodoval a že jeho místní příslušnost v těchto věcech potvrdil i NSS rozsudkem ze dne 30. 4. 2019, čj. 2 As 106/2019-15. Zásadní změnu při posuzování místní příslušnosti však přinesl rozsudek ze dne 29. 11. 2023, čj. 5 As 84/2022-30 (č. 4554/2024 Sb. NSS), ve kterém se rozšířený senát výslovně neztotožnil s právním názorem druhého senátu ve věci 2 As 106/2019. Protože v prvním stupni samostatného přezkumného řízení rozhodovalo ministerstvo, které sídlí v Praze, místně příslušný je pražský soud.

[4] Proti usnesení o postoupení věci se žalobkyně (*stěžovatelka*) brání kasační stížností. Krajský soud podle ní nesprávně vyložil § 7 odst. 2 s. ř. s. Sám přitom uvedl, že v minulosti v obdobných stěžovatelčiných věcech rozhodoval, tedy že je nepostoupil jinému soudu. Už proto stěžovatelka důvodně očekává, že v této věci bude opět rozhodovat ústecký soud. Na tomto názoru nemůže nic změnit ani rozsudek rozšířeného senátu ve věci 5 As 84/2022, který se navíc týká rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení podle § 123 odst. 5 daňového řádu.

[5] Kasační stížnost není důvodná.

[6] Podle § 7 odst. 2 s. ř. s. platí, že k řízení je místně příslušný *soud, v jehož obvodu je sídlo právního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni*.

[7] Judikatura NSS k otázce místní příslušnosti soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí vydanému v přezkumném řízení nebyla jednotná. Podle některých rozhodnutí byl místně příslušný soud, v jehož obvodu sídlí správní orgán, který rozhodl v prvním stupni *přezkumného řízení*. Jindy naopak NSS vycházel z kritéria úzké souvislosti s původním řízením. Posuzuje-li se v přezkumném řízení soulad původního rozhodnutí s právními předpisy, úzká souvislost je dána. Místně příslušný je tedy soud, v jehož obvodu sídlí správní orgán, který rozhodl v prvním stupni *původního řízení*. Tento právní názor vyslovil mj. druhý senát ve věci 2 As 106/2019, ve které – stejně jako v této věci – rozhodoval v původním řízení (o přestupku) Magistrát města Most, v přezkumném řízení pak rozhodovalo Ministerstvo vnitra. Tehdy druhý senát rozhodl, že příslušný je Krajský soud v Ústí nad Labem.

[8] Ve věci 5 As 84/2022 ale rozšířený senát dospěl k závěru, že k řízení o žalobě proti rozhodnutí vydanému v přezkumném řízení je podle § 7 odst. 2 s. ř. s. místně příslušný soud, v jehož obvodu sídlí správní orgán, který rozhodl v prvním stupni *přezkumného řízení*. Odmítl tak pro určování místní příslušnosti použít judikaturou vytvořené kritérium úzké souvislosti. Jediným kritériem, které má mít na toto určování vliv a je stanoveno přímo v zákoně, je kritérium „věci“. Ta je v řízení o žalobě proti rozhodnutí vydanému v přezkumném řízení vymezena předmětem soudního řízení, kterým je dané rozhodnutí, a jeho účastníky. Užití kritéria úzké souvislosti s původním řízením, z něhož vyplývá, že by za „věc“ měl být považován předmět původního řízení, vybočuje z toho, jak se pojem „věci“ běžně vykládá. Ke zvláštnímu výkladu tohoto pojmu nenašel rozšířený senát srovnatelné důležité důvody, jaké byly v judikatuře shledány v některých jiných případech.

pokračování

[9] Rozsudek rozšířeného senátu sice byl vydán ve věci, ve které šlo o žalobu proti rozhodnutí vydanému v přezkumném řízení podle § 123 odst. 5 daňového řádu, ale jeho závěr se plně uplatní i při určování místní příslušnosti v řízení o žalobě proti rozhodnutí vydanému v přezkumném řízení podle § 97 odst. 3 správního řádu. Z hlediska vymezení „věci“, což je jediné rozhodné kritérium pro určení místní příslušnosti soudů, není mezi rozhodnutím vydaným v přezkumném řízení podle daňového řádu a podle správního řádu žádný rozdíl. Rozšířený senát se ostatně ve svém rozsudku výslovně vymezil proti právnímu názoru, k němuž dospěl druhý senát ve věci 2 As 106/2019 v případě rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení podle správního řádu. Kdyby teď desátý senát rozhodl jinak, nutně by popřel úvahy, které rozšířený senát k jeho závěru vedly.

[10] Krajský soud v Ústí nad Labem tedy správně postoupil věc Městskému soudu v Praze. Ten je místně příslušný, protože v Praze sídlí ministerstvo, tedy *správní orgán, který ve věci* (tj. ve věci přezkumu konečného rozhodnutí vydaného v původním řízení) *vydal rozhodnutí v prvním stupni*.

[11] Stěžovatelka se svými námitkami neuspěla. NSS proto její kasační stížnost zamítl. Neúspěšná stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení. Ministerstvu, které by jinak toto právo mělo, žádné náklady nevznikly.

[12] NSS také rozhodl o vrácení soudního poplatku (na základě § 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích), který stěžovatelka na jeho výzvu zaplatila. Povinnost zaplatit soudní poplatek totiž vzniká jen tehdy, směřuje-li kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu ve věci samé, tedy rozhodnutí o žalobě či o jiném návrhu, jehož podání je spojeno s poplatkovou povinností (usnesení rozšířeného senátu ze dne 9. 6. 2015, čj. 1 As 196/2014-19, č. 3271/2015 Sb. NSS). V případě kasační stížnosti směřující proti usnesení o postoupení věci místně příslušnému soudu tedy povinnost zaplatit soudní poplatek nevzniká. NSS si svou chybu sám uvědomil před vydáním rozhodnutí o kasační stížnosti, a tak ji teď napравuje. Zároveň se stěžovatelce omlouvá.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. května 2025

Michaela Bejčková
předsedkyně senátu